

Priit Verlin, Matti Jõe ja nende Tarvas

Tarvakuju avamisele saabus president Arnold Rüütel ja kümnekond tuhat inimest, kes palistasid rakvere raipest kollendavat Valimäe nõlva nii tihedalt, et vaba murupinda oli raske leida.

Kunagise linnakunstniku Priit Verlini ideena välja käidud ja tollase linnapea Matti Jõe eestvedamisel ning taganttorkamisel, mis pidi ta vahepeal lausa koha maksma, jõudis linna sümbol siiski oma paigale. Ja tõesti-tõesti, ei katkenud inimeste vool Tauno Kangro vormitud pronksist ürgveise juurde terve suve jooksul ja talvel takkaotsa.

Ometi, enne kui see taies valmis sai, käis nii meedias kui ka poesabas äge andmine: küll oli sümbol risti jalus usklikel, küll muir suskaitsjail. Ja üldse leiti see alguses poolmiljoniiseks hinnatud, ent hiljem kolm korda rohkem maksma läinud skulptuur olevat üks raharaiskamine.

Tänaseks on Tarvas saanud märgiks, mis on linnal lausa patenteeritud, toodetakse tarvatooteid,

avatakse tarva-

maju ja linna

esindajad

käivad

sõpruslin-

nades

kepptar-

vaga tar-

vatantsu

tansti-

mas.

Mitu

kuud saaks

üks pen-

sionär elada

poolteise miljoni

eest? Või mitu luk-

susautot saaks selle raha

eest mõne ärimehe poeg? Aga

nüüd on seal kuju ja, pange tähele, suur osa an-

netajaid tuli välismaalt.

Mis puutub Matti Jõesse, siis tema askeldab pärast valimisi abilinnapeana linna majandusasjade kallal ning Priit Verlin kandideerib Reformierakonnas Riigikokku ning valmistub minema järjekordsele mööblimessile.

Tauno Kangro, kellele Eesti suurima loomaskulptuuri tegemine ilmselt suurt kopikat sisse ei toonudki, nokitseb väiksemaid, kuid seda tulusamaid asjakesi, kustutades vahetevahel taaslahvatavat skandaalileeki.